

ANCHORAGE I DET FROSNE NORD

Freya vågnede tidligt og blev liggende i mørket et stykke tid. Hun mærkede byen skælve og svaje under sig, når den skøjtede ud over isen, drevet frem af sine mægtige motorer. Søvnigt ventede hun på, at hendes hofdamer kom og hjalp hende ud af sengen. Først efter et stykke tid kom hun i tanke om, at de alle sammen var døde.

Hun slog tæppet til side, tændte argonlamperne og gik gennem de støvede tøjbunker ud på badeværelset. I ugevis havde hun samlet mod til at tage et brusebad, men her til morgen tog de indviklede håndtag i brusebadet igen pippet fra hende. Hun kunne ikke finde ud af, hvordan man fik varmt vand ud af hanerne. Til sidst fyldte hun som sædvanlig vaskefadet og plaskede vand i ansigtet og på halsen. Der var en lille stump sæbe tilbage. Hun gned noget i håret og stak hovedet ned under vandet. Hendes vaskepiger ville have brugt shampoo, lotion og en masse slags velduftende balsam; men de var alle sammen

døde. I badeværelset var der et toiletskab, der var så stort, at man kunne gå ind i det, men de mange rækker af flasker derinde skræmte Freya. Hun stod over for så mange muligheder, at hun valgte helt at lade være med at vælge nogen af dem.

Hun havde i det mindste fundet ud af, hvordan hun skulle få tøj på. Hun tog en af sine krøllede kjoler op fra gulvet, lagde den på sengen og gravede sig op i den nedefra. Hun rodede rundt inde i den, indtil hun fik armene og hovedet ud af de rigtige huller. Den lange vest med pelskant, hun tog ud over kjolen, var meget lettere at få på, men hun havde store problemer med knapperne. Hendes hofdamer havde altid knappet dem for hende hurtigt og let, mens de leende havde talt om dagen, der ventede. De havde aldrig nogensinde sat knapperne i de forkerte huller. Men de var alle sammen døde.

Freya bandede, mens hun kæmpede og fumlede. Det tog omtrent et kvarter. Så studerede hun resultatet gennem spindelvævene, som hang over spejlet. *Ikke dårligt*, tænkte hun, *alt taget i betragtning*. Måske ville det pynte med nogle smykker. Men da hun kom ind i sit smykkeværelse, så hun, at de fleste af de gode smykker var væk. Alting forsvandt for tiden. Freya havde ingen anelse om, hvor det hele blev af. Men hun behøvede alligevel ikke sætte en tiara i sit fedtede, sæbevaskede hår eller hænge et halssmykke af rav og guld om sin snuskede hals. Mor ville godt nok ikke bryde sig om, at hun blev set uden smykker, men mor var også død.

I paladsets tomme, stille gange lå støvet som et tykt lag nyfalden sne. Hun ringede efter en lakaj og stod og stirrede ud ad et vindue, mens hun ventede på ham. Udenfor kastede den matte, arktiske skumring et gråt lys over byens frostklædte tage. Gulvet skælvede i takt med tandhjulene og stemplerne nede i maskin-distriktet, men man mærkede ikke, at man bevægede sig, for de var

oppe på højisen i det nordligste nord. Der var ingen landmærker at orientere sig efter, kun en hvid slette, som skinnede svagt i genskæret fra himlen.

Hendes lakaj kom ind og rettede på sin pudderparuk.

”Godmorgen, Smew,” sagde hun.

”Godmorgen, Deres Glansfuldhed.”

Et kort øjeblik blev hun grebet af en trang til at invitere Smew indenfor og fortælle ham, at han skulle gøre noget ved alt støvet, tøjet, som lå rundtomkring og flød, og de forsvundne smykker; at han skulle vise hende, hvordan bruseren virkede. Men han var mand, og det ville være et utænkeligt brud på etiketten, hvis en mand trådte ind i markgrevindens private bolig. I stedet sagde hun det samme, hun sagde alle andre morgener: ”Vær venlig at følge mig ned til morgenmadssalen, Smew.”

Mens hun kørte med ham ned til underetagen i elevatoren, forestillede hun sig, hvordan byen pilede hen over indlandsisen som en lillebitte, sort bille, der zigzaggede hen over en kæmpestor, hvid tallerken. Men hvor var den på vej hen? Det ville Smew gerne vide. Man kunne se det på hans ansigt og på hans blik, der gang på gang flakkede spørgende hen på hende. Styreudvalget ville også vide besked. En ting var, at man hele tiden skiftede kurs for at undgå sultne rovbyer, men nu var det på tide, at Freya besluttede, hvordan byens fremtid skulle tegne sig. I mange tusind år havde folk i Anchorage sat deres lid til, at Rasmussenkvinderne traf den slags beslutninger. Rasmussenkvinderne var trods alt noget særligt. Havde de måske ikke styret Anchorage lige siden Tresminutterskrigen? Talte isguderne måske ikke til dem i drømme og fortalte, hvor byen skulle hen for at finde gode handelspartnere og undgå tynd is og rovbyer?

Men Freya var den sidste i sin slægt, og isguderne talte ikke til hende. Der var stort set ikke nogen, der talte til hende læn-

gere, og når de gjorde, var det kun for nok så høfligt at spørge, hvornår hun besluttede sig for en kurs. *Hvorfor spørger I mig?* havde hun lyst til at råbe. *Jeg er jo kun et barn! Jeg har ikke ønsket at være markgrevinde!* Men der var ikke andre tilbage, de kunne spørge.

Her til morgen ville Freya i det mindste have et svar til dem. Hun var bare ikke sikker på, at de ville bryde sig om det.

Hun spiste morgenmad alene på en højrygget, sort stol ved et langt, sort bord. Den klirrende lyd af kniven på tallerkenen og teskeen i tekoppen virkede ulidelig høj i stilheden. På de dunkle vægge hang portrætter af hendes guddommelige forfædre, som kiggede ned på hende, en smule utålmodigt. Det så nærmest ud, som om de ventede på, at hun besluttede, hvor byen skulle hen.

”Bare rolig,” sagde hun til dem. ”Jeg har besluttet mig.”

Da hun var færdig med morgenmaden, kom hendes kammerherre ind.

”Godmorgen, Smew.”

”Godmorgen, Issletternes Lys. Styreudvalget venter på, at Deres Glansfuldhed gør dem selskab.”

Freya nikkede, og kammerherren åbnede dørene til morgenmadssalen og lukkede udvalget ind. Før i tiden var der treogtyve medlemmer. Nu var der kun hr. Scabious og frøken Pye tilbage.

Windolene Pye var en høj, kedelig, midaldrende dame. Hendes hår var sat op i en flad knold, der fik det til at se ud, som om hun havde et wienerbrød på hovedet. Hun havde været den afdøde chefnavigatørs sekretær, og hun kunne tyde hans kort og tabeller. Men hun var nervøs, når markgrevinden var der, og hun gjorde små kniks, hver gang Freya så meget som snøftede.

Hendes kollega, Søren Scabious, var helt anderledes. Hans

familie havde været maskinmestre næsten lige så længe, som byen havde været mobil, og han var det tætteste på en ligeværdig, Freya havde. Hvis alting havde været normalt, skulle hun have giftet sig med hans søn Axel til næste sommer. Markgrevinden valgte tit en mand fra maskindistriktet som sin gemal for at gøre byens samfundsgruppe af maskinfolk glade. Men alting var ikke normalt, og Axel var død. Freya var i sit stille sind ganske glad for, at hun ikke fik Scabious som svigerfar. Han var sådan en hård, mut, tavs, gammel mand. Hans sorte sørgekappe gled ind i mørket i salen som camouflage, så det så ud, som om hans dødningelignende, hvide ansigt hang og svævede frit i skyggerne.

”Goddag, Deres Glansfuldhed,” sagde han og bukkede stift, mens frøken Pye nejede og rødmede og dirrede nervøst ved siden af ham. ”Vi er på fast havis, og der har ikke været tegn på andre byer.”

”Maskindistriktet afventer Deres instrukser, Issletternes Lys,” sagde Scabious. ”Ønsker De at sætte kursen østpå igen?”

”Nej!” Freya rystede ved tanken om, hvor tæt de havde været på at blive ædt før. Hvis de satte kursen østpå eller sydpå for at handle langs kanten af indlandsisen, ville jagtbrødrene fra Arkhangelsk med sikkerhed høre om det, og med kun en stambesætning til at bemane maskinerne mente Freya ikke, at byen igen kunne slippe fra den store rovby.

”Måske skulle vi sætte kursen vestpå, Deres Glansfuldhed?” foreslog frøken Pye nervøst. ”Nogle få småbyer overvintrer langs Grønlands østkyst. Måske kan vi handle lidt med dem.”

”Nej,” sagde Freya bestemt.

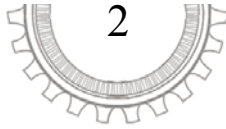
”Så har De måske et andet mål i tankerne, Deres Glansfuldhed?” spurgte Scabious. ”Har isguderne talt til Dem?”

Freya nikkede højtideligt. Hun havde faktisk gået og grundet over idéen i mere end en måned, og hun troede ikke, den kom

fra nogen gud. Det var bare den eneste mulighed, hun havde, for en gang for alle at beskytte byen mod rovbyer, plager og spionluftskibe.

”Sæt kurs mod Det Døde Kontinent,” sagde hun. ”Vi rejser hjem.”

HESTER OG TOM

Hester Shaw var ved at vænne sig til at være lykkelig. Efter alle de mange mudrede, forsultne år i grøfterne og de små klunserbyer på Den Store Jagtmark havde hun omsider fundet sin plads i verden. Hun havde sit eget luftskib, *Jenny Haniver* (hvis hun drejede halsen af led, kunne hun lige skimte ballonens øverste bue bag krydderiskibet fra Zanzibar på fortøjningsmole sytten), og så havde hun Tom. Søde, flotte, kloge Tom, som hun elskede af hele sit hjerte, og som på trods af alt tilsyneladende også elskede hende.

I lang tid havde hun været sikker på, at det ikke ville holde. De var vidt forskellige, og Hester var ikke ligefrem det, man kunne kalde smuk. Hun var et højt, uelegant fugleskræmsel af en pige at være. Hendes kobberrøde hår sad i for stramme fletninger, og hendes ansigt blev delt i to af et gammelt ar efter et sværd, som havde fjernet hendes ene øje og det meste af næsen og havde forvandlet hendes mund til en vrængende snerren. *Det holder ikke*, havde hun hele tiden sagt til sig selv, da de var på Den Sorte Ø

og ventede på, at skibsbyggerne reparerede den stakkels forslåede *Jenny Haniver*. *Han er kun sammen med mig, fordi han har ondt af mig*, havde hun besluttet, da de fløj til Afrika og fortsatte over til Sydamerika. *Hvad ser han dog i mig?* havde hun tænkt, mens de blev rige på at flyve forsyninger til de store olieborende byer i Antarktis for så pludselig igen at blive fattige efter at have måttet smide en last over bord for at slippe væk fra luftpirater over Tierra del Fuego. Da de fløj tilbage over det blå Atlanterhav med en handelskonvoj, hviskede hun: *Det kan umuligt holde*.

Men alligevel havde det holdt. I over to år. Når Hester sad herude i septembersolen på balkonen uden for Crumple Zone, en af de mange caféer på Airhaven High Street, begyndte hun faktisk at tro på, at det kunne vare evigt. Hun klemte Toms hånd under bordet og smilede sit skæve smil, og han så på hende præcis lige så kærligt som den nat, hun kyssede ham for første gang i det flakkende skær fra MEDUSA, mens hans by døde.

Airhaven var fløjet nordpå dette efterår og hang nu godt tusind meter over frostsletterne, mens små klunserbyer, som havde været oppe på isen i månederne med midnatssol, klyngede sig sammen for at handle. Ballon efter ballon steg til vejrs for at lægge til ved den flyvende frihavn. Ud af dem strømmede farvestrålende oldteksælgere, som begyndte at råbe salgstaler, så snart deres støvler rørte letvægtsdækket. Det frosne Nord kunne være indbringende for dem, der var ude efter gammel teknologi. Her blev solgt reservedele fra jægere, akkumulatorer fra Tesla-maskinkanoner, navnløse stumper og stykker af maskindele, som var blevet efterladt af en håndfuld forskellige civilisationer og tilmed nogle stumper af gamle flyvende maskiner, som havde ligget urørt på højisen siden Tresminutterskrigen.

Under dem fortsatte frostsletterne, så langt øjet rakte, mod syd, øst og vest. Det var et koldt, stenet landskab, hvor isguderne regerede otte måneder om året, og hvor der allerede lå pletter af sne

under de zigzaggende byers skygge. Mod nord rejste Tannhäuserbjergenes sorte basaltvægge sig. Kæden af vulkaner udgjorde Den Store Jagtmarks nordligste grænse. Adskillige af dem var i udbrud, og deres grå røg stod op som søjler, der holdt himlen oppe. Under dem, bag et slør af aske, kunne Hester og Tom lige skimte Isvildmarken og noget, der bevægede sig hen over den. Det var kæmpemæssigt og møgbeskidt. Det lignede mest af alt et bjerg, der var løbet løbsk, men det var umuligt at se, hvad det var.

Hester tog en kikkert op af en af lommerne i sin frakke og satte den for øjet. Så drejede hun på den, indtil det slørede billede pludselig blev skarpt. Hun så på en by. Den havde otte dæk med fabrikker og slavebarakker og skorstene, som spyede muddertyk røg. I slipstrømmen hang et svæveplan, og i udstødningsrøgen fløj en gruppe parasitluftskibe, som ledte efter spildemineraler. Længst nede rullede de store larvefodshjul spøgelsesagtigt rundt gennem slør af sne og hvidpudrede klipper.

”Det er Arkhangelsk!”

Tom tog kikkerten ud af hånden på hende. ”Du har ret. Den holder sig ved Tannhäusers nordlige forbjerge om sommeren og fortærer klunserbyer, når de kommer gennem bjergpassene. Polarisen er meget tykkere nu, end den var i gamle dage, men visse steder er den stadig for tynd til at bære Arkhangelsk, indtil sommeren slutter.”

Hester grinede. ”Klogesen.”

”Jeg kan ikke gøre for det,” sagde Tom. ”Jeg var trods alt historikerlærling, ikke? Vi skulle lære en liste over verdens største trækbyer udenad, og Arkhangelsk var en af de mægtigste, så den glemmer jeg ikke uden videre.”

”Din pralhals,” brummede Hester. ”Jeg ville ønske, det havde været Zimbra eller Xanne-Sandansky. Så ville du ikke se helt så klog ud.”

Tom kiggede igen i kikkerten. ”Nu går der ikke mange dage, før den hæver sine larvefødder, sætter sine jernmeder ned og skøjter af sted for at lede efter isbyer og snomadernes klunserbyer, den kan fortære ...”

Det så imidlertid ud til, at Arkhangelsk var tilfreds med at handle. Den var for stor til at komme gennem de små bjergpas i Tannhäuser, men luftskibe steg til vejrs fra dens havne og fløj sydpå gennem tågen og op mod Airhaven. Det første af dem fløj i en arrogant lige bane direkte ind mellem virvaret af balloner omkring den svævende by og lagde til ved fortøjningsmole seks, lige under Tom og Hester. Det var et slankt kampskib beregnet til korte distancer. På dens sorte ballon var der malet en rød ulv, og under den stod der med gotiske bogstaver: *Klarluftturbulens*.

Mænd stoltserede ud af den pansrede gondol, trampede hen over kajen og op ad trapperne, som førte op til hovedgaden. Det var nogle store, kraftige mænd med pelskapper, pelshuer og brynjer, som skinnede koldt under deres dragter. Den ene bar en stålhelmet udstyret med to kæmpestore, funkklende grammofonhorn. En ledning førte fra hjelmen og ned til en messingmikrofon, som blev båret af en anden mand, hvis stemme gjaldede ud over Airhaven, da han gik op ad trapperne.

”Vær hilset, luftboere! Byen over alle byer, Arkhangelsk, Hammeren fra Den Høje Is, Plagen fra Nord, Spitzbergenkoloniens banemand, hilser jer! Vi har guld, og vi vil betale rundhåndet for oplysninger om, hvor de forskellige isbyer ligger! Tredivetredive guldsovereign for oplysninger, der fører til en fangst!”

Han begyndte at mase sig ind mellem bordene på Crumple Zone-caféen, mens piloterne rundt omkring rystede surt på hovedet og vendte ryggen til. Nu, da der var så stor mangel på bytte, var adskillige af de store rovbyer begyndt at tilbyde findeløn, men det var de færreste, der gjorde det åbenlyst. Ærlige flyvende mænd var bange for, at de snart ville blive bandlyst helt fra de mindre

isbyer, for hvilken borgmester ville give landingstilladelse til et skib, som måske ville flyve af sted næste dag og sælge kursen til en grådig byæder som Arkhangelsk? Men der var altid smuglere, småpirater og købmænd, som ikke tjente så meget som ønsket, og som var parat til at tage imod jagtbrødrenes dusør.

”Jeg er i Gasballonen og Gondolen. Så hvis I har været om bord på Kivitoo eller Breidhavik eller Anchorage i sommer og ved, hvor de har planlagt at overvintre, så kig forbi og få en sludder!” sagde den nyankomne indtrængende. Han var en ung mand, og han så dum, rig og lidt for velnæret ud. ”Tredive guldmønter, mine venner. Det er nok til et års forbrug af brændstof og luftgas til jeres skib ...”

”Det er Piotr Masgard,” hørte Hester en kvindelig pilot fra Dinka fortælle en af sine veninder. ”Han er yngste søn af Arkhangelsks førstemand. Han kalder sin bande for jagtbrødrene. De er vist ikke kun ude efter spioner. Jeg har hørt, at de lander deres skib på fredelige, små byer, der er for hurtige til Arkhangelsk, og tvinger dem til at stoppe eller vende om og styre direkte ind i Arkhangelsks gab!”

”Jamen det kan man da ikke!” råbte Tom, som også havde lyttet med, og uheldigvis gjaldede hans ord højt ud over det hele i en kort pause i Masgards tale. Jagtbroderen snurrede rundt, og et stort, flot ansigt så ned på Tom og sendte ham et dovent, hånligt smil.

”Hvad var det, du sagde, luftbo? Hvad kan man ikke? I den her verden æder byer altså hinanden. Tag dog lige og luk øjnene op!”

Hester blev anspændt. Hun havde aldrig forstået ved Tom, hvorfor han altid ville have, at alting gik retfærdigt til. Hun gik ud fra, at det skyldtes hans opvækst. Nogle år på må og få i en klunserby ville have kureret ham, men han var opvokset med alle Historikerlaugets regler og skikke, der havde ligget som en mur mellem ham og den virkelige verden. Selv efter alt det, han

havde været igennem, kunne han stadig blive chokeret over folk som Masgard.

”Jeg mener bare, at det strider imod alle bydarwinismens regler,” forklarede Tom og så op på den store mand. Han rejste sig, men han kiggede stadig op, for den tårnhøje jagtbroder var mindst et hoved højere end ham. ”De hurtige byer fortærer de langsomme, og de stærke fortærer de svage. Sådan er det tænkt, præcis ligesom naturen. At tilbyde dusør og kapre byttebyer kan forstyrre balancen,” fortsatte han ufortrødent, som om Masgard kun var en modstander i historikerlærlingenes debatgruppe.

Masgards smil blev bredere. Han slog sin pelskappe til side og trak sit sværd. Der lød gisp og skrig og larm fra væltende stole, da alle i nærheden prøvede at komme så langt væk som muligt. Hester tog fat i Tom og begyndte at trække ham væk, mens hun hele tiden stirrede med sit ene øje på det skinnende sværd. ”Tom, din idiot! Hold nu op!”

Masgard gloede på hende et øjeblik. Så udstødte han en brøllende latter og stak sværdet tilbage i skeden. ”Se der! Luftboen bliver beskyttet af en lille tøs!”

Hans besætning grinede også, og Hester rødmede i skjoldede plamager og trak sit gamle, røde sjal op foran ansigtet.

”Kom og find mig senere, tøsepige!” råbte Masgard. ”Jeg tager altid imod en køn dame! Og husk nu, at hvis du har oplysninger om en bys kurs, får du tredive guldmønter! Så kan du købe dig en ny næse!”

”Det skal jeg nok huske,” lovede Hester og skubbede hurtigt Tom væk. Raseriet baskede rundt i hende som en indespærret krage. Hun brændte efter at vende om og kæmpe. Hun var ret sikker på, at Masgard ikke kunne håndtere det sværd, han var så stolt af ... Men for tiden prøvede hun at holde sin mørke, morderiske, hævn-gerrige side nede. Så hun nøjedes med at luske kniven frem og diskret skære ledningen på Masgards mikrofon

over, idet hun gik forbi ham. Næste gang han prøvede at komme med en meddelelse, ville folk grine ad ham.

”Undskyld,” sagde Tom flovt, mens de skyndte sig ned til fortøjningskajen, som nu var fuld af handlende og turister, der lige var kommet fra Arkhangelsk. ”Jeg mente ikke ... Jeg syntes bare ...”

”Det er helt i orden,” sagde Hester. Hun havde lyst til at fortælle ham, at hvis han ikke gjorde tapre, tåbelige ting som det her en gang imellem, ville han ikke være Tom, og så ville hun nok ikke elske ham så højt. Men hun kunne ikke formidle det med ord, så hun skubbede ham ind i en mørk krog under en af molens søjler, og efter at hun havde sikret sig, at ingen kiggede, lagde hun sine spinkle arme om halsen på ham, trak sit sjal ned og kyssede ham. ”Lad os komme af sted.”

”Jamen vi har jo ikke nogen last. Vi skulle jo lede efter en pelshandler eller ...”

”Der er ikke nogen pelshandlere. Folk sælger kun oldtek, og det vil vi ikke begynde at flyve rundt med, vel?” Han så usikker ud, så hun kyssede ham igen, før han nåede at sige noget. ”Jeg er træt af Airhaven. Jeg vil ud på Fugleruten igen.”

”Fint nok,” sagde Tom. Han smilede og aede hendes mund, hendes kind og hakket i øjenbrynet, der hvor arret delte det. ”Godt. Vi har fået nok af den nordlige himmel. Lad os komme af sted.”

Men så let skulle det ikke gå. Da de nåede hen til fortøjningsmole sytten, ventede en mand ved siden af *Jenny Haniver*. Han sad på en stor læderbylt. Hester, som stadig var lidt mærket af Masgards hån, skjulte igen sit ansigt. Tom slap hendes hånd og skyndte sig hen til den fremmede.

”Goddag!” råbte manden og rejste sig op. ”Hr. Natsworthy? Frøken Shaw? Jeg antager, at De ejer dette fortræffelige, lille skib? Det må jeg nok sige. På havnekontoret sagde de godt nok,

De var unge, men jeg var ikke klar over, hvor unge de mente!
De er jo ikke andet end børn!”

”Jeg bliver snart atten,” sagde Tom trodsigt.

”Pyt nu med det. Pyt nu med det!” sagde den fremmede med et strålende smil. ”Alder spiller ingen rolle, hvis blot hjertet er ædelt, og jeg er sikker på, De har ædle hjerter. ’Hvem er den flotte, unge fyr?’ spurgte jeg min ven, havnefogeden, og han sagde: ’Det er Tom Natsworthy, pilot på *Jenny Haniver*.’ ’Pennyroyal,’ sagde jeg til mig selv. ’Den unge mand er måske lige ham, du leder efter!’ Så nu er jeg her.”

Og her var han. Han var ganske lavstammet, halvskaldet, lettere overvægtig og havde et velplejet hvidt skæg. Hans påklædning var typisk for klunsere på de nordlige kanter – lang pelsfrakke, pelshue, kofte med mange lommer, kraftige bukser og støvler med pelsfor – men det så ligesom for dyrt ud. Det var, som om det var noget, en fin skrædder havde lavet til ham som et kostume til et skuespil om Isvildmarken.

”Nå?” spurgte han.

”Nå hvad?” spurgte Hester, som straks fattede uvilje mod den opblæste mandsperson.

”Det må De undskylde,” sagde Tom meget mere høfligt. ”Vi forstår ikke helt, hvad det er, De vil have ...”

”Åh, om forladelse. Det er jeg frygtelig ked af,” pludrede manden. ”Lad mig kaste lys over det! Jeg hedder Pennyroyal. Nimrod Beauregard Pennyroyal. Jeg har været på en mindre opdagelsesrejse blandt disse store, grifulde, tårnhøje ildbjerge, og nu er jeg på vej hjem. Jeg vil gerne bestille en billet til Deres charmerende luftskib.”

